

LAGUTSKOTTETS BETÄNKANDE 6/2005 rd

Regeringens proposition med förslag till lag om högsta domstolen

Regeringens proposition med förslag till lag om ändring av vissa bestämmelser om fullföljd av talan till högsta domstolen

INLEDNING

Remiss

Riksdagen remitterade den 23 februari 2005 en proposition med förslag till lag om högsta domstolen (RP 7/2005 rd) och en proposition med förslag till lag om ändring av vissa bestämmelser om fullföljd av talan till högsta domstolen (RP 9/2005 rd) till lagutskottet för beredning. Utskottet har behandlat propositionerna i ett sammanhang.

Sakkunniga

Utskottet har hört

- specialmedarbetare Sakari Laukkanen och lagstiftningsråd Tatu Leppänen, justitieministeriet
- justitieråd Pauliine Koskelo, högsta domstolen

- president Markku Arponen, Östra Finlands hovrätt
- tingsdomare Riitta Wirilander, Helsingfors tingsrätt
- statsåklagare Mika Illman, Riksåklagarämbetet
- advokat Patrik Lindfors, Finlands Advokatiförbund
- justitieråd Pertti Välimäki, Korkeimpien oikeuksien tuomarien yhdistys ry
- ordförande, äldre justitiesekreterare Eeva-Liisa Sarvilinna-Heimonen och styrelsemedlem, äldre justitiesekreterare Pekka Haapaniemi, Korkeimpien oikeuksien virkamiehet ry
- professor Juha Lappalainen.

PROPOSITIONERNA

Proposition RP 7/2005 rd

Regeringen föreslår en ny lag om högsta domstolen. I lagen föreslås de viktigaste bestämmelserna om högsta domstolens uppgifter, avgörandet av ärenden, högsta domstolens president och ledamöter samt föredragande och annan personal. Referendarierådet ska i vissa fall kunna ut-

nämnas till ett tjänsteförhållande för viss tid. Bestämmelserna om avgörande av ärenden i plenum eller av förstärkt avdelning flyttas från högsta domstolens arbetsordning till lagen.

Lagen avses träda i kraft så snart som möjligt efter det att den antagits och blivit stadfäst.

Proposition RP 9/2005 rd

Regeringen föreslår att rättegångsbalkens bestämmelser om fullföljd av talan från hovrätt till högsta domstolen och om extraordinärt ändringssökande ändras. Dessutom föreslås ändringar i fem andra lagar.

När högsta domstolen meddelar besvärstillstånd ska den kunna begränsa tillståndet till att gälla en fråga som det för att styra rättstillämpningen eller annars med hänsyn till grunderna för besvärstillståndet är nödvändigt att få ett avgörande i. Högsta domstolen kan då till övriga

delar grunda sitt avgörande på hovrättens dom. Högsta domstolens domföra sammansättning lättas upp i vissa ärenden som gäller extraordinärt ändringssökande. I vissa enkla ärenden som gäller extraordinärt ändringssökande överförs beslutanderätt från högsta domstolen till de lägre rättsinstanserna. Åtal som gäller politiska brott ska enligt förslaget behandlas i första instans i tingsrätten i stället för i hovrätten. Målen koncentreras till Helsingfors tingsrätt. De föreslagna lagarna avses träda i kraft några månader efter det att de har antagits och blivit stadfästa.

UTSKOTTETS ÖVERVÄGANDEN**Motivering**

Regeringens proposition RP 7/2005 rd innebär en total översyn av lagen om högsta domstolens organisation och verksamhet. Proposition RP 9/2005 rd innehåller i sin tur förslag till hur högsta domstolen ska kunna göra sin rättskipning effektivare. Förslagen gäller prejudikatsförfarandet och extraordinärt ändringssökande. Propositionerna utgör tillsammans en helhet som avser att modernisera lagen om högsta domstolen och förbättra högsta domstolens möjligheter att fungera som prejudikatsdomstol.

Med hänvisning till propositionernas motivering och annan utredning finner utskottet propositionerna behövliga och angelägna. Utskottet tillstyrker lagförslagen i propositionerna men med följande anmärkningar och ändringsförslag.

Regeringens proposition RP 7/2005 rd**1. Lag om högsta domstolen**

3 §. I paragrafen föreskrivs om de ärenden inom högsta domstolens behörighet som inte kan hänföras till rättskipningsärendena i 2 § och som inte heller avser utlåtanden eller framställningar enligt 4 §.

Enligt 4 punkten i förteckningen i paragrafen ska högsta domstolen enligt vad som särskilt föreskrivs också behandla ärenden som gäller ut-

lämning för brott. Utskottet föreslår att uttrycket ändras till "utlämning på grund av brott", vilket svarar mot rubrikerna i gällande utlämningslagar.

7 §. I 1 mom. föreskrivs om de fall då ett ärende behandlas av högsta domstolen i plenum eller förstärkt avdelning. I 2 mom. föreskrivs om rätt för presidenten att fatta beslut om att hänskjuta ett ärende.

Enligt propositionens motivering (s. 4/I) svarar paragrafen i sak mot 16 § i högsta domstolens arbetsordning (787/1994) som gäller handläggning av ärenden i plenum eller förstärkt avdelning och befogenhet för presidenten i högsta domstolen att fatta beslut om detta. Utskottet har fäst sig vid att bestämmelsen i arbetsordningen bara gäller rättskipningsärenden. Någon sådan avgränsning finns ändå inte nu i paragrafen. Med hänsyn till att motiveringen inte talar för någon ändring föreslår utskottet att där sägs ut att tillämpningen begränsar sig till rättskipningsärenden.

Av paragrafen framgår inte i vilket förfarande ett ärende av vidsträckt eller principiell betydelse enligt andra meningens i 1 mom. ska hänskjutas till behandling i plenum eller förstärkt avdelning. Enligt högsta domstolens gällande arbetsordning är det presidenten som fattar beslut om detta. Utskottet föreslår att bestämmelsen preciseras i linje med detta. Samtidigt föreslår

det att bestämmelsen förenklas genom att det som sägs om att hänskjuta ett ärende och att förordna ett ärende till behandling tas in i samma moment tillsammans med bestämmelsen om presidentens befogenhet. Det betyder att 2 mom. inte längre behövs.

13 §. I paragrafen föreskrivs om föredragandena vid högsta domstolen.

Enligt andra meningen i 2 mom. gäller i fråga om föredragandenas behörighetsvillkor, utnämningsskäl och utnämning för viss tid det som föreskrivs i lagen om utnämning av domare (205/2000). I 15 § 2 mom. i lagen sägs att en domare kan utnämnas för viss tid också när antalet mål och ärenden som ska behandlas och deras art eller andra särskilda skäl gör det nödvändigt. För referendarieråden vid högsta domstolen föreslås nu en specialbestämmelse om att referendarieråd kan utnämnas till tjänsteförhållande för viss tid också när det är nödvändigt för att främja tjänsterotation eller för att ge föredragandena vid högsta domstolen mångsidigare sakkunskap.

Lagutskottet accepterar förslaget grundläggande syfte men tillstyrker ändå inte att bestämmelsen genomförs i föreslagen form. Det bedömer förslaget ur följande synvinklar.

På ett principiellt plan hänger frågan om att tillsätta en referendarierådstjänst för viss tid samman med referendarierådets oberoende, anser utskottet. Deras oberoende garanteras dels av att de i princip är oavsättliga, dels också av att de har ordinarie tjänster och att de inte bara är utnämnda i tjänsteförhållande för viss tid.

Å andra sidan har utskottet alltid sett positivt på ambitionen att utvidga den grupp som de ordinarie domarna i slutändan väljs från. När utskottet behandlade förslaget till lagstiftning om utnämning av domare nämnde det explicit i fråga om föredragande i högsta domstolen att det finns ett särskilt skäl till att utnämna föredragande för viss tid t.ex. när det handlar om utbildning av domare eller föredragande vid olika domstolar (se LaUB 1/2000 rd).

Villkoren för visstidsutnämningar i bestämmelsen, dvs. att främja tjänsterotation och ge föredragandena vid högsta domstolen mångsidiga-

re sakkunskap, är i sig fullt acceptabla. Men i fråga om det förstnämnda ser utskottet inte gärna att "tjänsterotation" tas in som ett nytt begrepp i lagstiftningen, eftersom det inte har ett fastslaget innehåll. Utskottet ser hellre att det ersätts med uttrycket "för att främja en bred sakkunskap inom rättskipning vid domstols- eller åklagarväsendet". Detta uttryck visar dels på vilka yrkeskårer bestämmelsen ska tillämpas och hänvisar dels till att beslutet att tillsätta en referendarierådstjänst för viss tid alltid fattas från fall till fall och kräver särskild prövning. Syftet med bestämmelsen är då i första hand att se till att tjänstemännen inom rättsvärderna har möjligheter att utbilda sig och höja sin kompetens. Utskottet vill ändå understryka att tillsätta referendarierådstjänster för viss tid redan av de principiella skälen ovan inte är ett ställningstagande till hur underlaget för domaruttagning eventuellt kunde breddas. Det är en fråga som måste bedömas i andra sammanhang och då måste den ses som en helhet utan att kopplas ihop med det som är kännetecknande för någon viss institutions verksamhet.

Utskottet anser att det inte heller är helt lyckat med en bestämmelse om att det i sig räcker med att föredragandena vid högsta domstolen får mångsidigare sakkunskap för att de ska kunna utnämnas till referendarieråd för viss tid. Villkoret bör tydligare bindas upp med rättskipningens behov vid högsta domstolen. Genom att tillsätta en referendarierådstjänst för viss tid kan domstolen säkerställa att avgörandena fortlöpande håller en hög nivå t.ex. när den har att behandla fler ärenden än normalt som kräver juridisk expertis inom ett visst område. Då kan det vara nödvändigt att tillsätta t.ex. en universitetsforskare eller advokat med insikter i det behöriga området till en referendarierådstjänst för viss tid. Utskottet föreslår därför att det alternativa villkoret för att tillsätta tjänsten för viss tid uttrycks med "för att säkerställa en bred sakkunskap bland föredragandena i de ärenden som behandlas vid högsta domstolen".

Utskottet har fäst sig vid att formuleringen i paragrafen inte svarar mot de begränsningar som framgår av paragrafmotiven. Propositionen

(s. 5/I) låter nämligen förstå att det föreslagna arrangemanget bara ska tillgripas i exceptionella fall. Enligt motiveringen är meningen för det första att tjänsteförhållandena för viss tid inte ska vara särskilt långa och för det andra att antalet referendarierådstjänster som tillsätts för viss tid kommer att vara så litet att det inte äventyrar utgångspunkten, som är att referendarierådstjänsterna tillsätts permanent.

Utifrån inskränkningarna i motiveringen föreslår lagutskottet att högst en tredjedel av referendarieråden samtidigt ska få vara utnämnda till ett tjänsteförhållande för viss tid. För att säkerställa att högsta domstolen fungerar rationellt är det i alla fall nödvändigt att fler tjänster än detta ska kunna tillsättas när en tjänst är helt utan innehavare eller när den ordinarie innehavaren är förhindrad att utöva sin tjänst. Utskottet föreslår därför att en hänvisning till 15 § 1 mom. i lagen om utnämning av domare tas in i bestämmelsen.

Utskottet bedömer att de situationer vid högsta domstolen som omfattas av bestämmelsen kan variera avsevärt och menar att det därför inte är skäl att slå fast någon längsta tid för ett tjänsteförhållande för viss tid. Det hänvisar till propositionens motivering och påpekar att visstidsförhållandena inte bör vara särskilt långa. Samtidigt understryker det att det i princip inte är acceptabelt att en och samma person fortlöpande utnämns till ett tjänsteförhållande på viss tid och att det inte heller svarar mot lagens syfte (jfr också RP 109/1999 rd). Men i särskilda situationer — t.ex. att antalet ärenden som kräver expertis inom ett visst område mot förmodan är fortsatt stort — kan det vara motiverat att utnämna en och samma person på nytt till en referendarierådstjänst för viss tid.

Eftersom det handlar om ny lagstiftning med vissa principiella aspekter är det enligt utskottets mening nödvändigt att justitieministeriet noga följer upp tillämpningen.

Regeringens proposition RP 9/2005 rd

1. Lag om ändring av rättegångsbalken

2 kap. Om domförhet

10 §. I paragrafen föreskrivs när ett ärende som gäller extraordinärt ändringssökande kan handläggas och avgöras i högsta domstolen i en mindre sammansättning än en avdelning med fem ledamöter. Utskottet föreslår att formuleringen förenklas.

31 kap. Om extraordinärt ändringssökande

2 §. Enligt paragrafen kan klagan utom enligt huvudregeln om domars laga kraft också anföras inom sex månader från det att ett rättskipnings- eller övervakningsorgan som är behörigt att utöva tillsyn över internationella förpliktelser i fråga om de mänskliga rättigheterna har konstaterat att ett rättegångsfel har begåtts vid behandlingen av ett ärende. Då ska också synnerligen vägande skäl anföras till stöd för ansökan.

Med hänsyn till att det är möjligt att söka ändring t.ex. också i en dom som meddelats av en avdelning vid Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna är det mot bakgrund av bestämmelsens formulering något oklart från vilket avgörande nämnda sex månader ska räknas. För att tydliggöra detta föreslår lagutskottet att bestämmelsen uttryckligen nämner att det handlar om ett slutligt avgörande.

Enligt den föreslagna bestämmelsen kan klagan anföras på nytt inom sex månader bara om synnerligen vägande skäl kan anföras till stöd för ansökan. I motiveringen (s. 25/I) föreligger sådana skäl "i allmänhet inte" när den Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna har konstaterat att det har begåtts ett fel i förfarandet som innebär ett konventionsbrott men att det är en tillräcklig påföljd att kränkningen har konstaterats. Om domstolen dessutom har dömt ut gottgörelse till den som har kränkts ska det bedömas om gottgörelsen är tillräcklig för att kompensera den kränkte för de men som han eller hon lidit på grund av saken.

Utskottets åsikt är att "synnerligen vägande skäl" som ytterligare villkor för rätten att anföra klagan inte är lämpligt med hänsyn till att det internationella övervakningsorganet i alla de fall som omfattas av bestämmelsen har konstaterat att ett rättegångsfel har begåtts. I det läget har den kränkte motiverad anledning att förvänta sig att hans sak tas upp till ny bedömning inom det nationella rättskipningssystemet. Som utskottet ser det avser synnerligen vägande skäl enligt motiveringen också att det ärende som klagan gäller i vilket fall som helst måste prövas materiellt för att det ska kunna konstateras om den behöriga personen har rätt att få sin klagan behandlad eller inte. Observera också att om "synnerligen vägande skäl" stryks som villkor för rätten att anföra klagan inverkar det inte på något sätt på förutsättningarna att godkänna klagan enligt 31 kap. 1 § i rättegångsbalken. De bör bedömas med behörig hänsyn bl.a. till de synpunkter på gottgörelse för rättskränkning som förs fram i propositionens motivering. Utifrån det ovan sagda föreslår utskottet att "synnerligen vägande skäl" stryks i bestämmelsen.

Utskottet har dessutom sett över språket i bestämmelsen.

2. Lag om ändring av lagen om rättegång i brottmål

4 kap. Om laga domstol

1 a §. Enligt paragrafen behandlas landsförräderibrott och högförräderibrott som är straffbara enligt 12 och 13 kap. i strafflagen i Helsingfors tingsrätt. Den föreslagna ändringen motiveras i första hand med att det bara är historiska skäl som gör att målen behandlas i hovrätten som första instans (s. 8/I) och att de är så få att det är motiverat att koncentrera dem till Helsingfors tingsrätt för att säkerställa en enhetlig rättspraxis (s. 27/II).

Ändringen innebär samtidigt att domstolen är domför i ett sådant mål med ordföranden och tre nämndemän. Utskottet ser inte arrangemanget som helt problemfritt med hänsyn till brottens politiska natur och sättet att utnämna nämndemän i tingsrätten. Men det anser inte att det är

nödvändigt att föreskriva om en exceptionell sammansättning bara för denna typ av ytterst sällsynta brottmål. Det handlar ändå om speciella politiska brott och då är det viktigt att 2 kap. 2 § i rättegångsbalken tillämpas på behandlingen av dem i Helsingfors tingsrätt. Där sägs att tingsrätten kan ha ytterligare en lagfaren medlem när den behandlar brottmål.

6. Lag om ändring av 1 kap. 9 § i tvångsmedelslagen

1 kap. Gripande, anhållande och häktning

9 §. Häktningsberättigad myndighet. I 1 mom. föreskrivs om den domstol som är behörig i ett häktningsärende. Huvudregeln är att den domstol är behörig som är behörig att behandla åtal i saken. Innan åtal väcks får beslut om häktning dock meddelas av den allmänna underrätten på den ort där gripandet har skett eller där den anhållne förvaras. I brådskande fall kan också den allmänna underrätten på någon annan ort vara behörig enligt vad justitieministeriet närmare bestämmer.

Justitieministeriets gällande förordning om handläggning av häktningsärenden och andra brådskande ärenden vid tingsrätter i vissa fall (1000/2003) bygger delvis på den paragraf som nu ska ändras. I förordningen föreskrivs hur tingsrätterna ska ordna jour. Utskottet föreslår att också formuleringen i bestämmelsen ändras så att bestämmelsen blir ett bemyndigande att utfärda förordning enligt 80 § 1 mom. i grundlagen och att bemyndigandets omfattning anges mera exakt.

Utskottet har dessutom ändrat underrätterna till tingsrätter.

Förslag till beslut

Med stöd av det ovan sagda föreslår lagutskottet

att lagförslag 2—5 i proposition RP 9/2005 rd godkänns utan ändringar,

att lagförslaget i proposition RP 7/2005 rd godkänns med ändringar och

att lagförslag 1 och 6 i proposition RP 9/2005 rd godkänns med ändringar som följer:

Utskottets ändringsförslag (RP 7/2005 rd)

Lag

om högsta domstolen

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 kap.

Högsta domstolens uppgifter

1 och 2 §
(Som i RP)

3 §

Högsta domstolen skall dessutom
(1—3 punkten som i RP)

4) enligt vad som särskilt föreskrivs behandla ärenden som gäller utlämning *på grund av brott*,
(5 och 6 punkten som i RP)

4 och 5 §
(Som i RP)

2 kap.

Avgörande av ärenden

6 §
(Som i RP)

7 §

Presidenten kan besluta att ett rättskipningsärende i behövlig omfattning skall hänskjutas till plenum eller förstärkt avdelning, som består av 11 ledamöter, om det vid överläggningen om avgörandet i ett ärende eller en del därav visar sig att avdelningen kommer att avvika från den ståndpunkt som högsta domstolen tidigare har

intagit. Presidenten kan också i andra fall förordna att ett rättskipningsärende eller en del därav som är av vidsträckt eller principiell betydelse skall behandlas i plenum eller förstärkt avdelning.

(2 mom. *utesl.*)

8 och 9 §
(Som i RP)

3 kap.

Presidenten och de övriga ledamöterna

10—12 §
(Som i RP)

4 kap.

Föredragande och annan personal

13 §

(1 mom. som i RP)

Föredragandena utnämns av högsta domstolen. För föredragandena gäller i fråga om behörighetsvillkor, utnämningsskäl och utnämning för viss tid det som föreskrivs i lagen om utnämning av domare. Referendarieråden kan utnämnas till tjänsteförhållande för viss tid också när det är relevant för att främja en bred sakkunskap inom rättskipning vid domstols- eller åklagarväsendet eller för att säkerställa en bred sak-

kunskap bland föredragandena i de ärenden som högsta domstolen behandlar. Högst en tredjedel av referendarieråden kan vid samma tidpunkt stå i tjänsteförhållande för viss tid om inte något annat följer av 15 § 1 mom. i lagen om utnämning av domare.

(3 mom. som i RP)

14 §
(Som i RP)

5 kap.

Temporära arrangemang som gäller anställningsförhållande

15 och 16 §
(Som i RP)

6 kap.

Särskilda bestämmelser

17—19 §
(Som i RP)

Utskottets ändringsförslag (RP 9/2005 rd)

1.

Lag

om ändring av rättegångsbalken

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i rättegångsbalken 2 kap. 9 och 10 §, 11 kap. 5 § 2 mom., 26 kap. 28 § 1 mom., 30 kap. 2 § 1 mom., 3 § 2 mom., 13 § 2 mom., 14 och 15 §, 20 § 2 mom. och 24 § 1 mom. samt 31 kap. 12 § 1 mom. och 18 §,

sådana de lyder, 2 kap. 9 § och 30 kap. 24 § 1 mom. i lag 1052/1991, 2 kap. 10 § i lag 595/1993, 11 kap. 5 § 2 mom. i lag 1056/1991, 26 kap. 28 § 1 mom. i lag 381/2003, 30 kap. 2 § 1 mom., 3 § 2 mom., 13 § 2 mom., 14 och 15 § samt 20 § 2 mom. i lag 104/1979 samt 31 kap. 12 § 1 mom. och 18 § i lag 109/1960, samt

fogas till 2 kap. en ny 11 §, till 11 kap. 5 §, sådan den lyder i nämnda lag 1056/1991, ett nytt 3 mom., till 21 kap. 16 §, sådan den lyder i lag 1013/1993, ett nytt 3 mom., till 30 kap. 3 §, sådan den lyder i nämnda lag 104/1979, nya 3 och 4 mom., till 13 §, sådan den lyder i sistnämnda lag, ett nytt 3 mom. och till kapitlet en ny 21 a § samt till 31 kap. 2 §, sådan den lyder i nämnda lag 109/1960, ett nytt 3 mom. och till kapitlet en ny 14 a § som följer:

2 kap.

Om domförhet

9 §
(Som i RP)

10 §

Ett ärende som gäller extraordinärt ändringsökande kan i högsta domstolen behandlas och avgöras på en avdelning med tre ledamöter om det endast fattas beslut om en särskild åtgärd eller om en ansökan enhälligt avslås eller avvisas.

Även en avdelning med en ledamot kan besluta om en särskild åtgärd i ett ärende som gäller extraordinärt ändringssökande. Om högsta domstolen tidigare har avslagit eller avvisat en ansökan som gäller extraordinärt ändringssökande kan en sådan avdelning likaså avslå eller avvisa en ny ansökan i ärendet om det inte läggs fram sådana nya omständigheter eller bevis som är av betydelse för avgörandet av saken.

I andra än i 1 mom. nämnda fall skall ärenden som gäller extraordinärt ändringssökande hänskjutas till en avdelning med fem ledamöter för avgörande.

11 §
(Som i RP)

11 kap.

Om delgivning i rättegång

5 §
(Som i RP)

21 kap.

Om rättegångskostnader

16 §
(Som i RP)

26 kap.

Om behandlingen av besvärssärende i hovrätten

28 §
(Som i RP)

30 kap.

Fullföljd av talan från hovrätt till högsta domstolen

2, 3 och 13—15 §
(Som i RP)

Handläggning av fullföljdsärende i högsta domstolen

20, 21 a och 24 §
(Som i RP)

31 kap.

Om extraordinärt ändringssökande

2 §

Om ett rättskipnings- eller övervakningsorgan som är behörigt att utöva tillsyn över internationella förpliktelser i fråga om de mänskliga rättigheterna har konstaterat att ett rättegångsfel har begåtts vid behandlingen av ett ärende, kan klagan utan hinder av 2 mom. anföras inom sex månader från det att *övervakningsorganet meddelat ett slutligt avgörande*, om synnerligen vägande skäl anføres till stöd för ansökan.

12, 14 a och 18 §
(Som i RP)

Ikraftträdandebestämmelsen
(Som i RP)

6.

Lag**om ändring av 1 kap. 9 § i tvångsmedelslagen**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i tvångsmedelslagen av den 30 april 1987 (450/1987) 1 kap. 9 § 1 mom., sådant det lyder i lag 693/1997, som följer:

1 kap.
Gripande, anhållande och häktning

9 §

Häktningsberättigad myndighet

Den domstol som är behörig att behandla åtal i saken beslutar om häktning. Innan åtal väcks får beslut om häktning meddelas även av tings-

rätten på den ort där gripandet har skett eller där den anhållne förvaras eller i brådskande fall också av någon annan tingsrätt. Genom förordning av justitieministeriet bestäms om jour i brådskande ärenden.

Ikraftträdandebestämmelsen
(Som i RP)

Helsingfors den 8 juni 2005

I den avgörande behandlingen deltog

ordf. Tuija Brax /gröna
vordf. Susanna Rahkonen /sd
medl. Esko Ahonen /cent
Tatja Karvonen /cent
Heli Paasio /sd
Jukka Roos /sd

Tero Rönni /sd
Petri Salo /saml
Pertti Salovaara /cent
Minna Sirnö /vänst
Timo Soini /saf
Marja Tiura /saml.

Sekreterare var

utskottsråd Risto Eerola.